

чахъ да слушамъ афоризмитъ му. Стариятъ морякъ ми отговори следъ доста дълга пауза и следъ като изпусна много димъ отъ лулата си.

— Ще речешъ нищо не е — каза той. — Дребна работа е, а много нѣщо значи. Само децата и кучетата лесно познаватъ добрия човѣкъ и скоро се сприятеляватъ съ него. Така си е винаги!

До вечерята ходихъ къмъ устието на Кара-Су. Нѣкакво особено любопитство ме влѣчеше къмъ самото мѣсто, дето бѣха излѣзли случайнитъ ни гости. Намѣрихъ лодката извлѣчена далечъ отъ брѣга и добре запазена, взехъ си нѣкои бележки, които щѣха да ми трѣбватъ за дознанието. Връщахъ се късно. По-черна и по-тъмна нощъ не можеше да бжде. Бурята продължаваше, въ бездната на мрака морето ревѣше още по-страховито, полѣхваше влага и хладъ, съ вѣтъра хвърчаха ситни капки и шибаха въ лицето като съчми. Не можехъ да виждамъ нищо и покорно се оставихъ на коня. Дълго време умното животно кривулѣше по волята си въ разни посоки, взираше се съ наострени уши напредъ, често навеждаше глава и душеше, каточе внимателно провѣряваше почвата подъ стѣпкитъ си. Изведнѣжъ конѣтъ се спрѣ. Помислихъ, че нѣкоя дива свиня или чакалъ се е изпрѣчилъ на пътя ни, но изъ мрака съвсемъ